

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de November 1899.

48de Årgang.

Hvad er Mennesket?

(Af S. W. Richards i »Improvement Era«.)

Mennesket er et paa en underfuld Maade skabt og begavet Væsen, der i sig selv er Bevis paa den store Bisdom og Intelligens, Skaberens besiddler, som dannede ham og gav ham Tilværelsen her paa Jorden. Selve Jordens Skabelse beviser en tilsvarende Intelligens, idet han har fuldstændigt skiflet den til at være til enhver af Menneskets Fornødenheder for hans Udvikling og Lykkelighed.

Naar det menneskelige Legeme levendegøres af hans Aland, bliver han en levende Sjæl. Legemet blev først dannet, hvori Alanden indtræder og giver det Liv og Virkekraft. Af denne Grund siges Mennesket at være et dualt eller dobbelt Væsen — bestaaende af to forskellige Slags Bestanddele, af hvilke den ene kaldes den kædelige eller materielle, den anden den aandelige eller Alanden; den ene er synlig, den anden usynlig for vore Øjne. Ved at betragte Mennesket maa vi holde for Øje begge disse Grundprincipper, i Kraft af hvilke han eksisterer som et Fornuftvæsen, der kan udvikles og vedvære. Med andre Ord, han kan opmaa Kundsfab om det, som er, og om det, som vil blive.

Til Mennesket blev givet Herredømme over Jorden og alt, hvad der findes paa den. Det er ganske rigtigt og fornuftigt, at han skalde søge at blive bekendt med, hvad hans Herredømme strækker sig over, og hvad dets Bestanddele ere. Det bliver endog Menneskets Pligt at undersøge alt, hvad der kommer indenfor hans Forstands Grænser, — hvad han kender ved Synet, Hørelsen, Lugten, Smagen og Følelsen; thi det er ved Brugen af disse Sansen, at han erholder Kundskab om alle de materielle Ting, der ere skabte for at glæde og tilfredsstille ethvert Ønske, der kan komme ham for gennem Sansen. Den lovlige Kres, for Menneskets Græsken indbefatter alle Bidenskaberne og de Kræster, der tilhøre Jorden i dens Skabelse og Opholdelse for Menneskets Tje-

nest; ikke alene Kuldens og Varmens Virkninger, Aarsstidernes Omstifter, der ere saa nødvendige for Jordens Frugtbarheds Bedvaren, men ogsaa Jordens Tiltræfnings- og Tyngdefraft, Binde- og Frastdødningskræfter, formedelst hvilke den beholder sine bestemte Forhold til andre Verdener og Kloder, blandt hvilke den bevæger sig med største Bestemthed og Harmoni. Alt dette hører til Menneskets Herredømme, og al den Kundskab, han kan erholde om disse Ting, vil komme ham tilgode, naar han — ligesom Gud, hans himmelske Fader, har gjort — skal begynde paa det Skabelses-Værk, der vil blive nødvendig for at drage Omsorg for sit utallige Afkomis Fornødenheder, for hvilke Verdener ere blevne og fremdeles ville blive dannede, til Herrens Forherligelse og Menneskernes Uddelighed og evige Liv, som skulle bebo dem.

Ingen har nogensinde studeret og interesseret sig for Astronomien, og intet Øje beskuet den stjernebestrøede Himmel og set Verdenernes Ordning og Gang i fuld Harmoni — hver af dem vandrende stadigt i sin egen Sfære, som er den tildelt af ham, som gør alt vel og godt — uden at enhver saadan har haft tilstrækkelig Overbevisning om en Gud og Skaber, som er over alle, i og for alle — en Overbevisning, der burde tilfredsstille den alvorligste Sandhedshøgende. Ligesom een af gamle Dage kunde enhver Sjæl godt udtryde: „Himlene fortalte Guds Ære, og den udstrakte Besæftning forhinder hans Hænders Gerning.“ (Sal. 19, 1). Intelligens er Guds Herlighed, og den Intelligens, der viser sig i al hans Gerning, gaar saa langt over den menneskelige Forstand, at han meget let indser, at Gud er et intelligent Væsen, og at hans Børn, skønt de her ere dødelige, dog have en lovlig og uneægtelig Rettighed til at tragte efter at blive ham lig. Det er ganske i Overensstemmelse med hans evige Love, at Intelligens skulde klynge sig til Intelligens, Lys til Lys, Sandhed til Sandhed, i alle de Forbindelser, der knytte Mennesket til sin Skaber.

S alt det synlige har Mennesket tilstrækkelige Beviser paa Guds Tilværelse, for at være forpligtet til at tro paa ham, og er saaledes uden Undskyldning for en Forsommelse af Troen. Heller ikke er dette mindre gældende med Hensyn til det aandelige eller usynlige, som vi snart ville søge at bevise.

Mennesket blev affondret fra sin Skaber formedelst Lovens Overtrædelse. Idet han ikke adlød sin Faders Befalinger, blev han uddreven fra Guds Nærværelse. Denne Uddrivelse eller Bortfjernelse paadroges hele Adams Slægt, men Midler blev dog tilvejebragt, hvorved det blev Mennesket muliggjort at genvinde det, som var tabt. En Adoptionslov blev foranstaltet, hvorved han formedelst Lydighed til dens Fordringer funde blive delagtigjort i alle de Belsignelser af Faderens Rige, der var nødvendige for hans aandelige Velvære her paa Jorden, og for at funne komme tilbage til Faderens Nærværelse igen hisset. Denne Lov

foreskrev Maaden, hvorpaa Mennesket kunde blive renset fra Synd, nemlig ved Begravelse i Vandet til Syndernes Aftoelse, saa at Guds Land kunde bo i ham; thi den vil ikke bo i urene Boliger. Da Vandet er det Element, Gud har anordnet for Renselse — hvilket ses af Jordens Renselse fra Synd ved Vandfloden, som bedækkede den — saaledes maa Mennesket underkaste sig en Renselse fra sine Syndere, saa at Guds Land kan bo i ham — være ham Ledsgager og Trøster.

Vi kunne nu spørge, hvad skal denne Land gavne Mennesket, medens den bor i ham? Jesus sagde, at den ikke alene skulde være dem en Trøster, som havde den i Besiddelse, naar han selv var borte fra dem, men den skulde gøre for dem det samme, som han havde gjort, medens han var iblandt dem — den skulde tage af det, som hører Gud, til og forkynde dem det —, paaminde dem om alle Ting, som han havde lært dem, og vise dem tilkommende Ting — hvilke Ting? — „Hvad som helst I skulle bede Faderen om i mit Navn, det skal gives eder.“ De Gaver og Besignelser, de erholdt, som var i Besiddelse af denne Land, vare Drømme, Syner og Tilkendegivelser, hvorved de kunde lære at kende Gud og Jesus Kristus, som han udsendte. Dette Øfste blev opfyldt, da Disciplene henrykkedes i Hinulen, hvor de saa og hørte Ting, som ikke var dem tilladt at bekendtgøre, efter at Landen igen var kommen tilbage til Legemet her paa Jordens. Andre havde Englebesøg, hvorved de samtalede med Engle og undervistes af dem angaaende Guddommens Hemmeligheder, medens andre talte i fremmede Tongemaal og profeterede formedst det, som Landen havde vist dem.

Men vi behøve ikke at gaa tilbage til de forrige Tiders Hellige for Stadfcæstelse af disse Tegn og Tilkendegivelser. Mange bevidne i vore Dage, at slige Kendsgerninger ere lagte for Dagen i deres egne Erfaringer — at medens Legemet har ligget slumrende paa Lejet, har Landen gennemfaret Rummetts fjerne Regioner og beskuet Jordens og Himlens Herligheder, som de i deres Fuldkommehed fremgik med af Skaberens Haand; at de have skuet Frelseren i Faderens Nærvoerelse og Herlighed, og de vide tilvisse, at enhver Forjættelse, som Frelseren gav sine Disciple, kan lige saa vel erholdes i vore Dage.

At Gud i sin Vidom og Velbehag har lige saa godt gjort Udbej for, at Mennesket kunde erholde aandelig Kundskab om ham, medens vi ere her i denne kædelige Tilstand af Vortfjernelse, som vi have Lejlighed til at kende ham af, hvad der er synligt for vore menneskelige Øjne, eller Sansen, stadsættes af mange levende Vidner i vore Dage, saa vel som dem, der levede i de forsvundne Tider.

Fakta, stadsætede ved baade levende og døde, bekræfte, at Mennesket er Guds Barn — at ingen jordisk Fader kan være mere interesseret for sit eget Barn end vor himmelske Fader er for alle sine Børn. Dette er i Overensstemmelse med Sandheden af et andet Udtryk af

Skriften, at „det jordiske er i Lighed med det himmelske“; at Menneskets aandelige Slægtskab til sin Fader (Gud) er lige saa virkelig som det jordiske Slægtskab, hvorved vi ere forbundne i det menneskelige Broderskab. Mennesket er saaledes virkelig Guds Barn, og ved Lydighed mod vor Faders Besalinger, der ere givne til hans store Families Styrelse og Ordning, kunne og ville de arve Faderens Besiddelse af Herlighed, Udsødelighed og evigt Liv, hvilket Formaal alle hans Ord og alle hans Gerninger have for Øje, som ved Åabenbaring blev kundgjort hans Tjener Moses.

Saaledes kan Mennesket, baade i sit timelige og aandelige Liv, lære Gud, sin Fader, at kende; hvem at kende er det evige Liv — Guds rigeste Gave til Mennesket. At forsømme at lære ham at kende er selvforvoldt Vortdrivelse fra hans Nærværelse — en evig Straf.

Cale af Apostel F. D. Richards,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 7de April 1899.

(Sluttet fra Side 327.)

Jeg ønsker nu at sige nogle saa Ord om Tiende — det udslidte Emne, hvorom intet nyt er blevet sagt til eder for en lang Tid. For mig er det lige saa frist nu, som det nogensinde har været; thi det er Herrens Ord til de Hellige; og medmindre vi annamme det og lade det virke paa os, og vi ville rette os derefter, ville vi aldrig blive til det Folk, vi ønske at blive. Herren har sagt os udtrykkeligt; at om vi ikke efterkomme denne Lov, skal dette Land ikke være os et Zion. Er dette ikke et tydeligt og stærkt nok Udtryk? Paa den anden Side lover han, at om vi ville holde os denne Lov esterrettelig, vil han gøre dette Land til et Zion for os. Hvad betyder det da at være en Tiendedyder? Det betyder, at af alt, hvad Herren skænker os i dette Liv, skulle vi give ham Tiendedelen tilbage. Vi skulle anerkende, at det er altsammen hans, for det falder i vores Hænder til at raade over. Og naar han giver os det, skulle vi erindre, at en Tiendedel deraf have vi ingen Rettighed til at bruge, thi det tilhører os ikke. Skriften siger udtrykkeligt, at Tienden er Herrens, og derfor have vi ingen Rettighed til at anvende den til vort eget Brug og sige, at vi ville betale det ved Årets Ende eller ved Arbejdets Fuldførelse. Det er Herrens, og vi have kun Rettighed til at benytte det, som han tilsteder os. Saaledes maa vi forholde os, om vi ønske at opnaa de Forjættelser, der tilhøre dem, som ere hans tro og lydige Husfolk. I burde saaledes ordne Eders Levemaade og Handlemaade, at den Føde og de Klæder, I bruge, komme af de

Midler, hvoraf Tienden først er blevet betalt, at eders Legemer og alt, hvad der tilhører dem, bestaar af det, som Herren har skenket eder til dette Brug, og som I have betalt Tienden af — om det er et passende Udtryk at sige „betale Tiende“. Hvis I ikke have brugt Herrens Tiende og saaledes overtraadt hans Bud, ville I føle, at I have gjort i den Retning, hvad Herren fordrer af eder.

Det samme gælder om alt, hvad I komme i Besiddelse af. Naar I, unge Mænd, komme i Udgtekabsforhold og erholde den Landejendom og det Hjem, vi have omtalt, ser da til, at der af alt er blevet betalt Tienden; eller om I paa anden Maade faa Tilvækst, at I troligen udbetaale Tienden, medens I have den i Hænde, saa at I maa bo og trives i Retfærdighed i dette Land, saa at, hvor som helst I maatte bosætte eder, det maatte være eder et Gions Land. Saaledes betragter jeg Tiendeloven. Jeg tror, at om vi opfattede dette Emne rigtigt, leve af de ni Tiendedele af, hvad Gud giver os, og giver tilbage det, som han fordrer (hvilket derfor ikke med Rette kan siges at høre os til), da ville vi oprette en Regel og Lov i Overensstemmelse med hans Billie. For mig er dette saa letfatteligt, at jeg synes, ingen behøvede at studse og betænke sig paa, om han skulle fraregne saa og saa meget for et eller andet Arbejde eller Omkostning, førend han betalte Tienden. Dersom vi som et Folk vilde paa denne Maade behandle det, som Herren har stillet os som Husholdere over, vilde der, efter hvad der saa ofte er blevet os fortalt af Kirkens Autoriteter, være Midler nok i Herrens Forraadshus til at imødetkomme alle dens almindelige Udgifter, og det vilde ikke være nødvendigt at gøre saa mange andre specielle Opsordringer for Midler.

For mig er denne Frelsens Plan, saaledes, som Gud har givet os den, den eneste Maade for os at komme frem paa, thi han har sagt, om nogen bringer et Offer paa anden Maade end den, Faderen har anordnet, vil det ikke være antageligt. Vi maa komme til Faderen formedelst Sønnen Jesum Kristum, og formedelst hans Principper og Forkrifter blive ham lig. Han vil, at alle Mennesker skulle være lige saa lydige som han var. Vi bede: „Vor Fader, som er i Himlen, helligt vorde dit Navn! Tilkomme dit Rige! Ske din Billie, som i Himlen, saaledes og paa Jordens!“ Herren har tilkendegivet, som staar skrevet i Pagtens Bog, at han vil give sit Folk Riget. Han bød Eldsterne at være frimodige, „det er eders Faders Hensigt at give eder Riget.“ Nu er Guds Rige kommet; det vil sige Regeringen, Præstedommet, de frelsende Principper og Ordinanser ere osaabenhærdede til Kristi Kirkens Opbyggelse, eftersom vi maa opbygge den, indtil Frelseren selv kommer, eller indtil han skal sende andre Profeter til at lære os mere end det, vi allerede have erholdt.

Jeg erindrer tydeligt, at Profeten Joseph Smith sagde, at Riget var kommet, men Guds Billie skete endnu ikke paa Jordens, som den

sser i Himmelten; og for at Søstrene i Særdeleshed maatte forstaa ham, sagde han: „J, Søstre, kunne forstaa mig ved denne Sammenligning: Naar J skal eders Mælfesade, vide J, at J have Fadene i Hænde, men de ere endda ikke fyldte med Mælk.“ Saaledes med Riget; det er Guds Folk givet, men hans Billie sør dog ikke endnu, som den sør i Himlen. Vi ere her for at lære og for at bestrebe os derpaa; ikke alene dem iblandt os, som ere graahaarede og skalbede, men Drenge og Piger lige saa vel. Vi skulle alle øve Retfærdighed og Tro, saa at Guds Billie maa ske her paa Jord, som den sør i Himmelten, at der ikke alene maa være et Mælfesad, men et Fad Mælk. Jeg hørte Profeten bruge denne Bignalje i Mauboo, i den Lund, der stod oppe paa Bakken lige foran, hvor Templet stod.

Brødre og Søstre, vi have Guds Lov given os. Vi nyde hans Besignelser i Dag i rigere Maal end for mange Aar tilbage. Vi have det første Præsidentskab fuldstændigt organiseret, og ligeledes Apostlenes Quorum, og have de fleste af dem hos os i Dag. Dette er mig Aarsag til stor Glæde og Taknemmelighed til Gud; thi i de mange Aar, jeg har været Medlem af dette Quorum — nu mer end 50 Aar — har det kun været saa Gange, vi have haft den Glæde, at alle vare tilstede ved en Konference, eller at vi kunde alle samles i Raad og tale om de Ting, som høre Gud til. De andre Raad ere ligeledes vel nær alle tilstede. Vi have over et Hundrede Quorumer af Halvfjærds. Organisationen er komplet, og Herren har balsignet os overmaade, saa at der ingen Hindringer er i Vejen for at efterkomme hans Besalinger, at gøre Bagt med ham, at gaa ind i hans hellige Templer og lære, hvorledes vi kunne udføre et frelsende Arbejde for vores døde Venner, og arbejde for Genoprettelsen af alle Ting udi Kristo Jesu, baade det, som er udi Himlen, og det, som er paa Jordens.

Jeg beder Gud, at hans Besignelje maa blive os alle rigeligen tilstelt formedest Tro og Lydighed mod Herrens Bud og Love. Det maa komme ved Lydighed, om vor Tro skal forøges. Vi maa holde os nær til Herren. Vi paafalde ham ikke saa meget, som han ønsker, at vi skalde. Han har sagt udtrykkeligt, at hvo, som beder, ham skal det gives; der er ingen, som søger, uden han skal finde, og for den, der banker, skal der oplades. Lader os holde os nær til Herren og vandre paa hans Stier, søge at tjene ham i alle Ting, at vi maatte kunne tiltage i Retfærdighed, at vi og vores Efterkommere maa vokse op i Gudsfrægt,ære ham i dette Liv, og blive værdige til at erholde det Liv og den Udsædelighed, som Evangelietts Lys har opklaret for os, og for hvilket Frelseren ofrede sit Liv for vor Skyld.

Vi burde ikke forglemme, at dette Kun er Begyndelsen til et Folk, der skal indtage en saadan Stilling, at Herren om sider vil komme og bo iblandt dem paa Jordens. Hvilk en herlig Tanke! Vi have hørt Tale

om Sværdets Dmarbejdelse til Hæffer og deres Spyd til Segle; Koen og Bjørnen skulle græsse tilsammen, og Løven øde Straa ligesom Øksen osv. Alt dette og meget mere maa ske, og om dette vil ske snarere eller senere, beror meget paa vor egen Trofasthed og paa vor Beredvillighed til at efterleve Guds Besalinger og til at være behjælpelige med at fremme Retfærdighedens Sag paa Jordens. For han vil udrydde de ondes Magt og gøre Plads for Retfærdighed, saa fort som Nødvendigheden maatte fordrer.

Jeg beder Gud, at han vil velsigne eder, Brødre og Søstre, i alle eders forskellige Foretagender, og med Sundhed paa Legeme, og Troens Kraft i Hjertet til at overvinde Svagheder, saa at I maatte kunne leve og naa et fuldt Maal af Aar og Dage, og opnaa mange hellige Erfaringer af Guds Godhed imod os. Gud velsigne eder i eders daglige Gerning, og dette vil han, om I tilfulde yde ham det, der tilkommer ham i Tiende, og I saa anvende det, I selv bruge, saaledes, at det maa tjene til at fremme hans Værk. Vi maa ikke forglemme, at det er vor særdeles Pligt at sende Evangeliet til alle Folk ude i Verden. Dette er Grunden til, at vi uafladelig falde paa eder for at sende Missionerer ud i Evangeliets Tjeneste. Vi ville vedblive med at falde paa eder; vi behøve flere end nogensinde før. I, Fædre og Mødre, Brødre og Søstre, vid dette! og bereder eder derpaa, naar Ordet lyder for denne eller hin Søn, Broder eller Fader at gaa ud i den store Mark før at høste; thi Høsten er stor og Arbejdet tiltager i Omfang.

Maa Herren legge sin Belsignelse i alle Zions Interesser. Maa han velsigne Kirkens Præsidentskab med Visdom, Abenbarelse og Kundskab; og ligeledes Apostlene, at vi maatte være den Slags Mænd, vi burde være, at vi kunde modtage Herrens Raad og meddele dem til Folket, og gøre godt hvor som helst vi gaa. Jeg beder, at Gud maa vedblive at være god og kærlig imod os. I, som have Skrøbeligheder, og som maa ske have syndet, tro ikke, at Gud ønsker at se eder plagede og udelukkede. Han ønsker ikke, at nogen skal omkomme, men at alle skal omvende sig. Derfor, kom nær til Herren; I, som føle eder længst borte fra ham, vender eder tilbage til ham, at I maa vandre paa hans Veje, og han vil omfånde paavirke eder med sin Helligaand og vise eder sit Belbehag, og I skal føle eder begünstigede af ham, og at han lader eder kende sin uendelige Kærlighed, og at eders Synder skal vorde eder tilgivne. At vi maatte leve saaledes, at hans Belsignelse maatte altid være os tilstelt, er min Bon i vor Herres Jesu Kristi Navn, Amen.

Den 15de November 1899.

Søndags-skolen.

En af de vigtigste Organisationer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er Søndags-skolen, hvor Børnene fra en tidlig Alder kunne blive undervist om deres Skaber og hans Billie angaaende sine Børn her paa Jordens — hvorledes de skulle leve, handle og vandre for at behage ham, som er deres Fader og Forsøger, samt lære hans Søn, Jesus Kristus, at kende og at følge paa den Sti, som vil en Gang føre os til vort Himmelshjem. Alene Kærlighed til sin Gud og sine Medmennesker kan lede en Mand eller Kvinder til at deltagte i dette Værk som Lærer eller Lærerinde, der, for at interessere Børnene og drage dem til Skolen, maa anvende en Del af deres knappe Tid i Ugens Løb, for at opfatte noget, som er stillet til at belære Børnene i det, som er nyttigt og dydigt saa vel som interessant — noget at føste paa Barnets Grindrings-Egne, til en Rettesnor paa Livets Vandring. En Lærer i Søndags-skolen er saaledes et vigtigt Lem af Kirkens „Legeme“, og burde altid æres og agtes af Forældrene i Barnets Paahør; thi ligesom Moderen i de tidligste Aar støttede Barnets Fod og vogtede det fra Uheld — beskyttede det syfifte Barn — saaledes tager nu ogsaa Læreren det aandelige Barn ved Haanden og er Forældrene behjælpelige med at vise det Bejen og støtte det paa Dydens og Pligtens Bane, der vil føre det til sit himmelske Hjem, hvor Skaberen kan have Glæde af dets Hjemkomst i Uskyldighed efter en hæderlig udført Mission i denne Prøvestand. „Opør den unge efter hans Bejs Beskaffenhed, og saa, naar han bliver gammel, skal han ikke vige fra den.“ (Salomon.)

I Søndags-skolemødet den 30te om Aftenen (saavel som i de andre Møder af samme Slags, der i Efteraarets Løb er blevet holdt i de andre Konferencer i Skandinavien) fremgik det klart for enhver tilstede-værende, at Børnene havde haft stort Gode af at komme til Skolen i Sommer, og hvad de lære der, kan ingen sand Kristen have noget imod, thi den Lære og Kundskab, de erholtede, er bibelsk og letfattelig for Barnet. Hvor henrigtsmæssig er da ikke Skriftens og Kristi Læres Simpleshed! Hvor viis var ikke Frelseren i at vælge sig simple Mænd til at forhindre og nedskrive sin Lære i ukunstlæde Ord. Og paa den anden Side: hvor uhensigtsmæssig vilde det ikke have været, hvis hans Lærdomme om Bejen til Frelse vare nedskrevne i et for Børn og ulærde Folk uforståeligt Sprog! Nej, hans Visdom ses ogsaa heri, at han valgte de ringe og ulærde, og selv opærte dem i simple og klare Sandheder.

I Søndagskolen komme de smaa i Udingang med saadanne, som elste og tjene Herren, som ville sætte dem et godt og følgeværdigt Eksempel, som lære dem at bruge venlig og kærlig Tale og holde Guds Bud og Love, at undgaa lastefulde Vaner og fordærvelige Skifte, og at paaafonne godt og sky det onde. De lære at elste Gud og deres Næste, at fornægte sig selv det forbudne og fordærvelige; de lære Selvopopfrelse. De blive tidlig bekendt med mange herlige Skrifststeder i den rette Betydning, og anvendelige i den sande Tros Forsvar, og som saadan er Søndagskolen en praktisk Forberedelses-Aanstalt for Missionslivets Virksomhed. Eleverne faa Lejlighed til at dellamere og øve Frimodighed i at omhandle deres Trosprincipper i offentligt Møde. De stilles til at blive døbte med Bidende om Daabens Bethydning, og de kunne i en tidlig Alder deltage i Nydelsen af den Helligaands Gaver og sætte Tro og Tillid til Gud, saa at Troen kan frelse dem fra Sygdom og Nød.

Fra Søndagskolerne i Zion udgaa Missionærerne til alle Lande, hvor Lovene sikre fri Udøvelse af Religionen. Der træde de frem ligesom Apostlene og Disciplene forдум, udsendte af Gud gennem hans Profeter, forkynde i Kraft hans underfulde, men dog simple, frelsende Evangelium, og bringe Tusinder ud af Bildfarelse, ind paag den rette Vej, som fører til evigt Liv og Lyksalighed.

Hvilke herlige, opøjende Tanker her forbinde sig med Arbejdet i denne tilshneladende lille Gren af Kirkens Organisation! — Det lille Sandhedsfrø, der plantes i Barnehjærtet, vædes af Dydens og Renhedens Dug og Kundskabens Regnstry, oplives og udfoldes af sand Kærlighed og Offer, ligesom Blomsten formedes af Solens blide Straaler. I rette Tid kommer Frugten af alt dette, et ødest, oprigtigt, dydigt og gudhengivent Menneske, paa siffer Fod og rette Sti mod Guldcommenhedens Maal og evigt Liv hos sin himmelske Fader i Hærlighedens Boliger. Af! om vore Venner vidste, hvilke kostelige Perler deres Børn kunne erholde gratis i Søndagskolen, blot for at hente dem! Thi hvem vilde forholde sit Barn det gode, om de blot kendte dets Værd!

F. C.

Årløsning, Ankomst og Beskikkelse. Følgende Aeldste løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde for Værkets Forfremmelse: John E. Groberg, John P. Løfgren, David Blomquist, Joseph Jensen og S. W. Hall. Aeldste P. J. Sandberg løses fra at præsidere over Stockholms Konference for at rejse hjem til Zion, og Aeldste Andrew M. Anderson beskiftes til at indtage det Kald, der saaledes blev ledigt. Søster Jennie Mortensen løses fra at virke i Marhus og beskiftes til Københavns Konference.

Den 7de November ankom til København følgende Missionærer fra Utah, alle i god Velbefindende: Niels Jacobsen fra Newton, Joseph

V. Olsen fra Santaquin, C. A. Halvorsen fra Ogden og H. W. Berg fra Provo. Vi hyde dem hjertelig velkommen til Skandinavien, og ønske dem Held og Lykke i at virke for Herrens Sag. De besliskes til at arbejde som følger: N. Jacobsen i Aalborg Konference, C. A. Halvorsen og H. W. Berg i Kristiania Konference, Joseph L. Olsen i Stockholms Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Aarhus.

Den 14de og 15de Oktober blev den halvaarlige Konference holdt i Aarhus i de Helliges Församlingslokale, hvor 27 Missionærer fra Zion vare tilstede, nemlig Missionspræsident Andreas Peterson, Konf.-Præsident Andrew Peterson, Eldsterne L. Lauritsen, N. Nielsen, R. A. Rasmussen, Chr. Christensen, Severin Nielsen, S. Rasmussen, P. Petersen, P. Frost, L. O. Dorius, George A. Petersen, R. C. Miller, J. P. Christensen, Chr. Steffensen, Chr. Christensen, J. P. Olsen, A. A. Larsen, J. P. Mortensen, Casper Andreasen, N. L. Andersen, R. Nielsen, Peter S. Nielsen, J. C. Mortensen, C. Knudsen, J. Poulsen, Chr. Petersen og Søren C. Christensen; de tre sidstnævnte vare fra Aalborg Konference.

Det første Møde begyndte Lørdag Aften kl. 8. Efter at Konferencepræsidenten havde budt de församlede velkommen, benyttede følgende Eldster Tiden til at frembære deres Bidnesbyrd om det evige Evangeliums Gengivelse til Jordens og dets Forkydelse blandt Menneskene i vore Dage: Rasmus Nielsen, Peter S. Nielsen, George A. Petersen, N. L. Andersen og J. P. Mortensen.

Bed Søndag-Formiddagsmødet talte Eldste S. Rasmussen om Evangeliets første Principper og de gamle Profetier, samt om Guds Rige i de sidste Dage. En Sang blev assingen af Søndagskolen, hvorefter Missionspræsidenten foreslog Kirkens almindelige Autoriteter samt den europeiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i deres forskellige Kald. Ligeledes foresloges Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, J. Christensen og H. J. Fernstrøm som Skrivere paa Missionskontoret og Andrew Petersen som Præsident over Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren; det foresloges at opholde alle Missionærerne i deres Stillinger som Herrens Tjenere, og alle Forslag vedtoges enstemmig. Eldsterne J. P. Christensen og C. Knudsen talede til Församlingen, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen, og Søster Jennie C. Mortensen fra Zion frembar sit Bidnesbyrd om Herrens store Værk i de sidste Dage, og vidnede om Profeten Joseph Smiths guddommelige Sendelse. Konferencepræsidenten talede dernæst til Forsamlingen og frembar sit Bidnesbyrd om Sandheden af de Ord, der var blevet talt. Eldste L. Lauritzen fik ogsaa Lejlighed til at udtales sig om Evangeliet.

Bed Aftenmødet benyttede Missionspræsident Petersen Tiden til at omhandle Emnet om Aandernes Fortilværelse, deres Prævestand her i Købet, saa vel som det tilkommende Liv. Han haabede, vi alle maatte skilke os saaledes her, at vi maatte naa vort Skabelses Maal. Konferencepræsidenten udtalte sin Tilfredshed over Konferencens behagelige Sammenkomst og takkede alle, som havde taget Del i at glæde de tilstedeværende, baade ved Sang og Udtalelser, og Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Om Mandagen den 16de afholdtes 2 Præstedømmemøder, hvoraf det vistes, at Tilstanden i Konferencen var god overalt. Af en samlet Rapport fremgik, at Konferencen bestaar af 7 Grene og 2 Distrikter, hvori der arbejder 23 Missionærer, og disse have i de sidste 6½ Maaneder omfat 16,615 Skrifter og 360 Bøger, besøgt 12,044 fremmedes Huse, holdt 8,769 evangeliske Samtaler og i Kirkens Lokaler 298 Forsamlinger, hos fremmede 56; Møder under aaben Himmel 6, Søndags-skolemøder 96. Der var tillagt Kirken 46 ved Daab; 5 Børn velsignede; 22 vare emigrerede og 3 døde.

Missionærerne blevne bestikkede til deres fremtidige Arbejde i Grenene som følger: i Aarhus Gren Andrew Petersen, Niels Nielsen, N. A. Rasmussen og Rasmus Nielsen; i Esbjerg Gren N. C. Miller og J. P. Mortensen; i Grenaa Gren E. Knudsen og Casper Andreasen; i Horsens Gren J. P. Olsen og A. A. Larsen; i Odense Gren J. P. Christensen, Chr. Steffensen og Chr. Christensen; i Fredericia Station Peter S. Nielsen; i Randers Gren S. Rasmussen, Peter Petersen og Severin Nielsen; i Silkeborg Peter Frost og L. O. Dorius. Missionærerne fik mange gode og nyttige Instruktioner med Hensyn til Evangeliets Udspredelse samt gode Raad til deres Bejledning.

Om Aftenen var der et Søndagseskolemøde, der overværedes af mange. Børnene hørtes i deres Lektie i Følge et Program, og visste megen Færdighed i at besvare Spørgsmaal. Deres Lærere og Lærerinder fortjene Ros for deres utrættelige Arbejde med Børnene. Missionspræsidenten talte ogsaa til de forsamlende i dette Møde.

P. S. Christiansen, Skriver.

Konferencen i Malmö.

Den 21de og 22de Oktober blev en Konference holdt af de Sidste-Dages Hellige i Malmö. Der var tilstede af Missionærer fra Zion 19, nemlig: Præsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Ola Olson, Eldsterne A. Miner, N. J. Valentine, A. Åberg, A. O. Larson, A. J. Johnson, John A. Pearson, J. H. Anderson, J. Maanson, O. Larson, Olof Olson, John Pearson, J. H. Carlson, S. J. Niellson, John Johnson fra Göteborg, P. J. Sandberg og Sven S. Hall fra Stockholm og George D. Hansen og Hustru fra København.

Det første Møde, Lørdag Aften, begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Olsen bød de forsamlede velkommen, og nogle af Missionærerne fik Lejlighed til at tale om Evangeliet og deres Missions erfaringer. Andre fik ligeledes Lejlighed til at tale i Møderne om Søndagen. Kirkens Autoriteter blev foreslægt af Præsident Peterson til Dopholdelse af Kirkens Medlemmer; ligeledes foresloges den europæiske Missions Præsidentskab, og Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, J. Christenson og H. J. Fernstrøm som Skrivere for „Skandinaviens Stjerne“ og »Nordstjärnan«, Jacob Christensen som Præsident over Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren. Hvert Forslag vedtages enstemmigt.

Præsident Peterson formanede de Hellige til at ihukomme disse Embedsmænd i deres Bønner til Herren og at være taknemmelige til Gud for de mange Belsignelser, han giver os, i Særdeleshed for Evangeliets Gengivelse. Præsident Sandberg talede i Eftermiddagsmødet om det store Frafal og Evangeliets Gengivelse. Præsident Ola Olson omhandlede Emnet om Mormons Bogs Guddommelighed.

I Mødet Søndag Aften kl. 6 talede Præsident Andreas Peterson om Tro og Gerninger og viste, at begge være nødvendige til Frelse. Han viste, at virkelig Lydighed mod Guds Bud og Anordninger ere de nødvendige Gerninger.

Om Mandagen holdtes et Møde af Præstedømmet for at høre og tale om Missionens Tilstand og Værkets Fremgang. Af den samlede Rapport vistes, at Konferencen bestaar af 5 Grene, hvori 13 Missionærer nu virke i følgende Orden: i Malmö Gren Ola Olson og John H. Carle, i Lund Gren N. J. Valentine, J. Maanson, A. Åberg og Almar Larson, i Helsingborg Gren John H. Anderson og A. Miner, i Kristiansstad Gren O. Larson, John A. Pearson og S. J. Niellson, i Karlskrona Gren John Pearson og Olof Olson. Der gaves af Præsident Peterson gode Raad og Instruktioner til Missionærerne.

Der var omsat 7024 Skrifter og 132 Bøger; besøgt 6128 fremmedes Huse, holdt 2267 evangeliske Samtaler og 359 Møder, 51 Sø-

dagsstolemøder og 24 af den kvindelige Hjælpeforening; der var døbt 38 og velsignet 8 Børn.

I et Søndagsstolemøde om Aftenen holdt Præsident Peterson et Foredrag om Søndagsskolens Udvikling og dens gode Arbejde og sagde, at Skolen ikke var udelukkende for de Hellige, men lige saa vel for alle, som ville besøge den og blive underviste om Guds evige Sandheder og Evangeliets Grundprincipper. D. Varson, Skriver.

Konferencen i København.

Det første Møde blev holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale i St. Pederstræde 45, Vordag Aften Kl. 8, begyndende paa sædvanlig Maade med Sang før og efter Bønnen. Der var tilstede af Eldsterne fra Zion: Præsident Andreas Petersen, Konferencepræsident Jacob Christensen, H. J. Fernstrøm, Peter Hansen, Joseph Jensen, Alex. J. Nielsen, Geo. D. Hansen, J. Christensen, Gideon Olsen, T. Torbensen, Chas. C. Jensen, Niels L. Andersen, Niels Frederiksen, John J. Petersen, Julius H. Hansen, Julius Andersen, Th. S. Jensen, Lars Petersen, Chr. Sørensen, Thomas P. Jensen, C. C. Rønnow og Præsident P. J. Sandberg fra Stockholm, iast 22. Konferencens Præsident, Jacob Christensen, bød de forsamlede velkommen og haabede, at Herrens Land maatte være os tildelt i rigt Maal i hvert af Møderne. Eldsterne Gideon Olsen, Chas. Jensen og George D. Hansen fil Lejlighed til at tale om Evangeliets Principper og frembrære deres Vidnesbyrd, der vare grundede paa egne Erfaringer og Landens Åabenbarelse. Eldste Thomas P. Jensen paaviste af Bibelens Ord, at Troen uden Gerninger kan intet gavne. Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen i en smuk og rummelig Sal i Fælledgade 99. Efter Sang og Bøn talte Eldsterne Jos. Jensen og Julius Andersen; denne foregav, at Gud ikke behøver Verdens Bisimænd til at fortolke hans Ord, men at han vælger de ringe til at forkynde det, og Ordet er ved Hjælp af Guds Land letfatteligt. Han vidnede om Evangeliets Kraft og Sandhed. En Korsang blev assungen af Koret. Præsident Andreas Petersen foreslog til Opholdelse i deres forskellige kirkelige Embeder Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab. Dernæst foresloges Andreas Petersen som Præsident over den skandinaviske Mission, J. Christensen og H. J. Fernstrøm som Skrivere for „Skandinaviens Stjerne“ og »Nordstjärnan«, og Jacob Christensen som Præsident over Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren. Alle disse Forslag vedtoges enstemig. De øvrige Missionærer blev paa samme Maade assisteret af Menigheden.

Eldste J. J. Petersen talte om Kristi første Komme, hans Mission, Død og Opstandelse, hans Befaling til Apostlene angaaende Udspredelse af Læren samt om de Tegn, der var lovet de troende. Eldste T. Torben-sen omtalte den Uimodtagelighed for Evangeliet, som Missionærerne finde blandt Folket. Eldste T. J. Sandberg talte om Guds Kærlighed og Omsorg for sine Børn, om de kun ville lytte til hans Raad; vi leve i en lykkelig Tid, lig den da Kristus var paa Jordens; thi der er Profeter iblandt os, til hvem Herren taler, og vi nyde de Kærester og Gaver, der tilhøre Evangeliet; han udpegede Maaden, hvorpaa Menneskene maa annehmen Evangeliet, og raadede de tilstede værende fremmede til at ran-sage Skriften og at annehmen den sande Lære og den sande Gud.

kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen. Præsident Jacob Christen-sen læste fra 2. Timotheus, hvorledes Paulus forudsagde Menneskenes Tilstand i de sidste Tider, hvilken vilde være det modsatte af, hvad Evangeliet fordrer af dem. De ville have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Hvad var denne Kraft? Det var den, der blev fremvist, da Elias og Baals Præster offrede, hver til sin Gud; Elias' Gud hørte ham, og sendte Flid til at fortære hans Offer, til et Vidnes-byrd om Guds Kraft. Ligeledes anerkendte Gud sin Ejener Moses og gav ham Kraft til at bevise, at hans Gud var den sande. Det ny Testamente er ligeledes fuldt af Beviser paa Guds Almagt. Jesus gav sine Apostle Fuldmagt og Myndighed til at prædike og forvalte Ordinanserne. Bisse Øster blev ogsaa givne dem, som tro. Det er ligesaa fordærvetligt at fornægte den Helligaands Kærester og Gaver som det er at være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige osv. Han viste, at hvo, som ikke forbliver i Kristi Lære, har ikke Gud; men hvo, som forbliver i Læren, har baade Faderen og Sønnen. Vi skulde følge ham, ikke omkring i Landet, men i vort Liv og Levned. Vi skulde tro paa Himmelens Gud og paa hans Søn, Jesus Kristus, den opstandne, omvende os fra Synd og gøre Bod og Bedring, derpaa gøre en Bagt med Gud i Daaben, at vi ville holde hans Bud og gøre hans Willie. Dette er ikke, hvad man lærer af vor Tids mange Lærere; derfor ere disse ikke at regne som sande, men afvegne Lærere, som følgelig hverken have Faderen eller Sønnen. Vi lærer Menneskene at tro paa Gud, som han beskrives i den hellige Skrift, at de skulle omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse og faa den Helligaand. Dette er Kristi Lære, og det eneste frelsende Evangelium.

En engelsk Korsang blev affjungen.

Søster Jennie Mortensen frembar for Forsamlingen sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Hun sagde, at vi have Herrens Værk at udføre og maa lyde hans Bud, om vi derved endog maa lide Forfølgelse; vi maa være taalmodige og stræbe fremad. Eldste J. Christensen sagde, at vi have Tusinder af unge Mænd og Kvinder,

der kunne vidne for Menneskene, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, ikke fordi de have set og hørt ham selv, men de have undersøgt hans Lærdommme og Profetier, hvilke vidne for ham, efterdi der ikke kommer godt Vand af en bitter Kilde, men af en ren, og hans Profetier gaa bogstavelig i Opfyldelse. Af Frugten kendes Træet, om det er godt eller daarligt. Eldste Th. S. Jensen paaviste Nødvendigheden af at være kaldet og bemyndiget af Gud til at frembare hans Budskab om Frelse til Menneskene og forvalte i Ordinanserne for ham, saa at han vil anerkende vort Arbejde. Taleren frembar sit Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed. Mødet hævedes efter Sang og Taksigelse.

Aftensmødet kl. 6 indlededes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Andreas Petersen holdt en Tale, der henlede Tanken til Frelserens anden og herlige Tilkommelse. De Hellige have talet om og glædet sig over denne store Tildragelse, og formedest Abenbarelsens Land stækker deres Haab sig langt ind i Ewighederne. Hans første Komme blev bebudet og et Forberedelsens Arbejde gjort. Jøderne saa hen til hans Komme i Magt og Hærlighed, men kendte ham ikke i hans Fattigdom. Taleren omhandlede Johannes den Døbers Forberedelsesværk og Frelserens Indtræden i sit Missionsliv, efter først at have underkastet sig Daabens Ordinans. Han modtog den Helligaand, der kom over ham i en Dues Skifte, og en Røst fra Himlen vidnede om hans guddommelige Sendelse. Da Spørgsmaalet blev gjort, om han paa den Tide vilde oprette sit Rige, svarede han, at det ikke tilkom dem at vide Tide og Stund desangaaende. Taleren viste af Skriften Maaden, hvorpaa Frelseren skal komme, nemlig som han var set at fare op til Himmelens; paa samme Maade skulde han komme igen. Men han var født den Gang til Verden ligesom vi, gennemgik Prøver og Fristelser, Sorg og Bedrøvelse, og var prøvet i alle Ting undtagen Synd. Han var den Gang ikke fuldkommen, thi da han blev fuldkommen, blev han alle dem Aarsag til evig Salighed, som tro paa ham. Derfor sige vi, at der er en større Nødvendighed for et Forberedelsesværk før hans andet Komme, end der var før hans første. Skønt ingen veed Dagen eller Timen, vil han dog ikke komme uventet for Lysets Børn, men kun for de ulydige. Et Tempel i det mindste maatte opføres før hans Komme, og for at gøre denne og andre Forberedelser, maatte et Folk samles til sammen. Jødernes Indsamling i de sidste Dage og Zions Opbyggelse blev omhandlet, og Profetiernes Opfyldelse tillige. Forberedelse kunde ikke gøres uden Abenbaring fra Gud derom. Den i Johannes Abenbaring lovede Engel var kommen med Budskab fra Gud angaaende disse Ting, og de Hellige opbygge Zion og fuldbyrde paa andre Maader dette forberedende Værk. De arbejde for at faa Lod i den hellige Stad, der skal komme ned fra Himmelens, som Johannes saa i sit herlige Syn. Men de, som have forbrudt sig mod Guds Love, skulle ikke have Del med dem.

Præsident F. Christensen takkede alle, som havde taget Del i at gøre Konferencen såa interessant og behagelig; i Særdeleshed havde Sangkoret gjort meget dertil ved dets mange, smukt udførte Sange, saa vel som Organistens dejlige Akkompaniment; takkede Søkende for deres Liberalitet mod de tilstede værende Missionærer fra andre Virkekredse. Han opmuntrede de fremmede til at undersøge de Ting nøjere, som vare blevne omhandlede under Konferencen, og ønskede Guds Fred og Besignalise over alle tilstede værende.

Koret sang: »Let the mountains shout for joy«, hvorefter Tak-sigelse af Præsident Christensen.

I Præstedommerne om Mandagen afgaves Rapporter fra de forskellige Grene, hvilke viste Missionens Tilstand at være god og Udsigterne for Værkets Udspredelse lovende; tillige modtog Aeldsterne mange gode Instrukser af Præsident Andreas Petersen og andre. Af Rapporterne vistes det, at Konferencen bestod af 7 Grene, hvori foruden Missionkontorets Personale virke 19 Missionærer fra Zion, hvilke i det forløbne Halvaar have udsprettet 7201 Skrifter og 185 Bøger, besøgt 7176 fremmedes Huse, holdt 3205 evangeliske Samtaler, 236 offentlige Forsamlinger og 42 Søndagsskolemøder. Der var tillagt Kirken 39 ved Daab og 9 Børn velsignet; 19 varé emigrerede, 1 død og 5 udelukkede.

Missionærerne beskiftedes til at virke i de forskellige Grene som følger: i Københavns Gren Jacob Christensen, Peter Hansen, Alexander Nielsen, George D. Hansen, Chas. C. Jensen, i Nordøst Gren Gideon Olsen og T. Torbensen, i Nordvest Gren Niels L. Andersen og Niels Frederiksen, i Sydvest Gren John J. Petersen og Julius H. Hansen, i Sydøst Gren Julius C. Andersen og Th. S. Jensen, paa Volland og Falster Lars Petersen og Chr. Sørensen, paa Bornholm Thomas P. Jensen og C. C. Rønnow.

Mandag Aften holdtes et Søndagseskolemøde, hvor et Program blev udført paa en Maade, der talte højt baade for Børnenes Flid og den Interesse, Lærerne og Lærerinderne havde vist i at belære de smaa om mange vigtige Sandheder. Mange Forældre og Venner besøgte Mødet, og Børnenes Færdighed i at besvare Spørgsmål overgik langt alles Forventninger. Præsident Andreas Petersen talte opmuntrende til Skolen og udtrykte sin Tilfredshed med det Arbejde, der var bleven udført og haabede, at den maatte vedblive i den samme gode Tilstand og gøre al mulig Fremgang.

F. Christensen, Skriver.

Innehold.

Hvad er Mennesket	337	Afløsning, Ankomst og Beskifteje	345
Tale af Apostel T. D. Richards..	340	Konferencen i Aarhus	346
Ned. Ben..:		Konferencen i Malmö	348
Søndagseskolen.....	344	Konferencen i København	349

København, 1899.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Truket hos **F. E. Bording B. Petersen**.